הרואה. שגדולה היא וילעיגו בה לכבר לשמה: ראויה לראות. שהגיעו ימי הנעורים: ותסברא רבי מאיר לחומרא הוא. דמימא לשמנא קמא מפילו מינה לשמה ומשמע מינה לשמרוייהו לא נעיגו שרשמה כבר והא מנא דרבי מאיר לקולא מכלל דלמ"ק לא מני ברואה לראות עד שתהא רואה ממנו: ופרכינן אלא קשיא הך. קמיימא דמשמע דר' מאיר לחומרא: תריץ הכי כו'. ובריימא דקתני אינה תולה בנכרית לא"ק הכי קאמר אינה תולה בנכרית הראויה לראות אלא אם כן רואה ר' מאיר אומר תולה ותרוייהו מתניתא חדא מילתא אמרי ורב דאמר כמנא קמא דתרוייהו: בשני שלה. אם השאילה לשומרת יום בשני שלה תולה בה ואף על גב דלא הוחזקה רואה היום כיון דמעיינה פתוח תולה בה ואע"ג דמקלקלה לה פורתא דגריכה לשמור יום המחרת כיון דטמאה השמא: ובסופרת ז'. נקיים אחר זיבה ואף ע"פ שמקלקלה הרבה שסופרה כל ימי ספירתה וגריכה לספור ז' נקיים הואיל ועכשיו טמאה תולה בה: וחברותה מקולקלת. שומרת יום גריכה עוד לשמור שלשי בשביל כתם זה ואם סופרת היא סומרת כל שלמיה: רבי אומר אינה תולה. הואיל ומקלקלה לה מאי חזית דמקלקלת להן טפי מהך: ושוין שתולה בשומרת יום כנגד יום בראשון שלה. דלא מקלקלה מידי: ובידשבת על דם טהור ובבתולה שדמיה טהורין. דלא מקלקלה לה מידי שאין לה כתם כדאמרי' בפ' קמא (דף י) זו שירפה מנוי ותלין כתמה בדם בתולים: לפיכך דרבן שמעון למה לי. מין דתנא תולה בה פשיטא דהיא מתוקנת חז מקולקלת: שהלכו בשני שבילין. ולא ידענא מי להאי על והי להאי על: באנו למחלוקת. לרבן שמעון(ה) דאמר תולין כתם בשומרת יום הכא נמי תולין שביל טמא נחדש טמא וטהור בטהור ולרבי שמיעה טמאים: עד כאן לא אמר רבי. *דשמיה טמאה: אלא משום דבי הדרי ניהו. שמיהן היו מחזקת טהרה (ב)בשומרת יום בשני שלה דאויה לטבול כל שעה שחרבה כיון שספרה שעה אחת הילכך אין כאן טומאה שמוכל לטלות בה יומר מחזה לפיכך שמיהן טמאות אבל הכא דטמא הוא מאי נפקא ליה מינה אי תלית ביה הילכך אפילו לרבי תלין: ורב חסדא אמר סוף סוף. הך שומרת יום טבילה היא בעיא הילכך טמאה הוא ואפילו הכי קאמר רבי לא תלין בה: איתמר נמי. כרב חסדא דאמר אפילו לרבי תלין שביל טמא בטמא. וכמדומה לי דלא גרס נמי: טמא וטהור. לא אפילו טהור ותלי שהלכו בי' תולה טהור את שביל טמא בחלוי: לדברי הכל. ואפילו לרבי וכדאמרינן דהתם הוא דבי הדרי מינהו אבל הכא דחלוי טמא מספק וטהור טהור גמור תולין טומאה בחלוי: כתם בכתם. השאלה חלוקה לנבעלת הכתם ואמ"כ לנשמה היא מהו שתחלה בראשונה לטיות היא טהורה: שומרת יום חזאי אחמול מגופה: לא תליא. ושמיהן טמאות: לפי שאין תולין. דמעלמא אתי לה טומאת כתם קמא ולא בחזקת רואה היא: בשני שלה. אינה תולה דמקלקלה לה שמתרכת ימי טומאת כתמה יום אחד אבל ביום ראשון שלבשה אינה ביום ראשון (לכתמה הראשון) תולה דלא מקלקלה לה מידי:

*הרואה ממאי דזמיא דנדה מה נדה דקחזיא אף נכרית דקא חזיא *אמר רב ששת כי נייס ושביב רב אמרה להא שמעתא דתניא תולה בנכרית רבי מאיר אומר בנכרית הראויה לראות ואפילו ר"מ לא קאמר אלא בראויה לראות אבל רואה לא איצטריך אמר רבא ותסברא ר"מ לחומרא רבי מאיר לקולא דתניא אינה תולה בנכרית רבי מאיר אומר תולה ואלא קשיא הך תריץ הכי והיא שרואה ר' מאיר אומר בראויה לראות ואף ע"פ שאינה רואה ת"ר תולה בשומרת יום כנגד יום בשני שלה ובסופרת שבעה שלא טבלה לפיכך היא מתוקנת וחברתה מקולקלת דברי רשב"ג רבי אומר *אינה תולה לפיכך שתיהן מקולקלות *ושוין שתולה בשומרת יום כנגד יום בראשון שלה וביושבת על דם טהור ובבתולה שדמיה טהורין *לפיכך דרשב"ג למה לי משום דרבי לפיכך דרבי למה לי מהו דתימא הואיל ראשתכח כתם גבה תתקלקל איהך לא תתקלקל קמשמע לן אמר רב חסדא טמא וטהור שהלכו בשני שבילין אחד טהור ואחד טמא באנו למחלוקת רבי ורשב"ג מתקוף לה רב אדא עד כאן לא קאמר רבי התם אלא דתרוייהו כי הדדי נינהו הכא מאי נפקא לן מינה ורב חסדא סוף סוף איהי טבילה בעיא איתמר א"ר יוסי בר' הנינא *טמא וטהור ואפילו טהור ותלוי שהלכו בשני שבילין אחד טמא ואחד טהור תולה טמא בתלוי וטהור בטהור לדברי הכל בעא מיניה ר' יוחנן מרבי יהודה בר ליואי מהו לתלות כתם בכתם אליבא דרבי לא תבעי לך השתא ומה התם דקא חזיא מגופה אמרת אינה תולה הכא דמעלמא קא אתי לא כל שכן כי תבעי לך אליבא דרשב"ג התם הוא דקא חזיא מגופה תליא הכא דמעלמא קאתי לא תליא או דלמא לא שנא *א"ל *אין תולין מה טעם *לפי שאין תולין איתיביה אין תולין כתם בכתם השאילה חלוקה לנבעלת או ליושבת על הכתם הרי זו תולה בה הא גופה קשיא רישא אמרת אין תולין סיפא אמרת תולין הא לאקשיא הא רבי והא רשב"ג איכא דאמרי הא והא רבי הא בראשון שלה הא בשני שלה רב אשי אמר הא והא רשב"ג ולא קשיא כאן

*תולה בשומרת יום כנגד יום. מספקא ליה להר"י אם ממא קל כגון סופרת מקלת אי הכל ולא מכלה תולה בלא ספרה כלל בין בנדה בין בטמאת מת ובביני דטמאתין לא אירי אלא בטמאת מת ומשמע מינה דלמרוייהו לא נעיגו ומשמע: (נמ"ל) **יושבת** מה לי אמר ר"ש. מדלא קאמר ר"מ ור' שמעון מטמאים ליכא למפשט דלרבי יוחנן מטהר ר"מ בספק ספקא ומיהו מריקא ה"מ למפשט מדלא קאמר ר' מאיר ור"ש אומרים עומדת טמאה יושבת טהורה אלא דעדיפא מייתי מברייתא: **טמא** וטהור שהלכו בשני שבילין. הך טמא לא מיירי בטמאת שספר והיה אלא שלא טבל מדקתאמר רב אדא כתם כי הדדי נינהו הכא מאי נפקא ליה מינה משמע דלאו דומיא דפלגתא לעיל הוא ובטמאת שלא ספר כלל עמ לא מיירי דאפילו רבי מודה דתולה כדאמר ושוין כו' ואמאי קאמר רב חסדא בתו למחלוקת אלא מיירי בטמאת שספר קצת וס"ל לרב חסדא דלרבי אפי' בספרה קצת *אינה תולה ורב אדא דקאמר מאי נפקא ליה מינה לא קרי הפסד כיון דלא סתר הכל והא דנקט טופרת ז' שלא מבלה לרטותא דרשב"ג נקטיה דאפ"ה תולה: **באנו** למחלוקת דרבי ורשב"ג. ומ"ש ורב חסדא אמאי לא נקט מילתיה בזבה ולימא זבה שספרה מקלתה בתו למחלוקת ס' וי"ל דניחא ליה לאשמעינן דאפי' בב' שבילין מטמא דאע"ג דהוי ספק טומאה ברה"ר ומ"ש אם כן מה ענין כתמים לשבילין דאע"ג דבתרוייהו אחרע חזקת טהרה דידהו קלתמ"מים לטהרייתהו בשבילין משום ספק טומאה ברה"ר וי"ל דנבי כתם נמי איכא למימר דלא אחרע חזקתה כלל דאיכא למאני בחברתה כמו בשוק של עכומים ואפ"ה לרבי אינה תולה משום דמ"ש זו מזו כיון שנמיסה מהרין שספרה כבר ז' ימים הכי נמי מאי חזית דתניא בטמאת שספר מקלת טפי מבטהור גמור ואע"ג דאית ליה חזקה דטהרה מיהו כי תוכא ותלטלא דמהלי טעמא מטמין ב' טהורין שהלכו בשני שבילין ובאו לשאול בכת אחת דטהורין מדינא ומטמינא להו כי הכי דלא ליהוי כי תוכא ואע"ג דלא דמי דהתם לא מטהרין לתרוייהו כי תוכא דלא אפשר להיות שנמיסה מהרין אבל הכא אפשר דטהור הלך בטהור מ"מ הוי תוכא דאמאי תלין טפי בטמאת מבטהור כדאמר לעיל נבי עשים ות"ת מ"ש מטני קופות דאמרינן תולין לתוך תולין נפלו וי"ל דהתם לא מפסיד לחברתה בחלייהו כלוסהכא נמי אפילו רבי מודה שתולה בנדה גמורה שלא מבלה כלל: **מדו** לתלות כתם בכתם. אומר הר"י דליכא למימר דבעי לתלות בסופרת שבעה שלא מבלה אבל ברלשון פשיטא ליה דהולה דאם כן מאי קאמר לקמן מ"מ קשיא הא איכא נמטיי ה) כן לרבי כין לרשב"ג ברלשון שלה אחיירי ברייתא ועוד דאליכא דרבי נמי ה"ל למבני ברלשון שלה כיון דלא חזיא מגופה אלא אפי' ברלשון שלה מבני ליה ופשיטא ליה דאין תולין אפי' לרשב"ג אלא לחזיא מגופה והשתא לטולהו שיטי קשה לר' יהודה בר ליואי והא דקמאני הא והא רבי הא ברלשון שלה והא בשני שלה הכ"ם הוא דקמהדר לשטי בכל ענין שיטא נאמרן ולא בשימתיה דר"י דהא קאמר אליבא דרבי לא מבני לך ואוקימנא בעיא שנו אפילו ברלשון שלה ובקאמר כיון דהיכא דמגופה חזיא לא תלין בשני שלה לרבי בכתם לא תלין אפילו ברלשון שלה: כאן

נר מצוה

מי' בטל"מ נפ"ט מלכ"ש מטלטלת לאשורי ביאה

ו א מיי' פ"ט מטלי' לאשורי ביאה הל' כט ומ' בפ"ח סמג לאין קיש מ"ש יד ד' מי' קנ סמי' מת:

ז ב מיי' שם הל' כט סמג שם מ"ש יד ד שם:

ח ג מיי' שם הל' שם ומיי' בפ"ט וכל"מ סמג שם מ"ש יד ד שם סמי' מב ומ"ש:

ט ד מיי' פ"ט מטלי' שלר לאנות כטומאה הלכה ד:

י ה מיי' פ"ט מטלי' לאשורי ביאה הל' כט סמג לאין קיש מ"ש יד ד מי' קנ סמי' מב ומ"ש:

יא ו מיי' פ"ט מטלי' לאשורי ביאה הל' כט סמג לאין קיש מ"ש יד ד מי' קנ סמי' מב ומ"ש:

יב ז מיי' פ"ט מטלי' לאשורי ביאה הל' כט סמג לאין קיש מ"ש יד ד מי' קנ סמי' מב ומ"ש:

יג ח מיי' פ"ט מטלי' לאשורי ביאה הל' כט סמג לאין קיש מ"ש יד ד מי' קנ סמי' מב ומ"ש:

יד ט מיי' פ"ט מטלי' לאשורי ביאה הל' כט סמג לאין קיש מ"ש יד ד מי' קנ סמי' מב ומ"ש:

[ומ"ש מב: ומ"ש]

גי' מהר"ש לאינה תולה וכמ"ל דנקט כי דאמרי' תולה ורב חסדא כי סמר הכל כנ"ל

תוספי הרא"ש

דתניא תולה בנכרית ר"מ אומר בראויה לראות. לפי מאי דס"ד השתא דר"מ לחומרא ולרבנן [לא] בעו (שלא) שתהא ראויה לראות. כתב רבינו מאיר דזמה מדי למימר ולמשמיך מאי איריא בנכרית אפי' ישראלית נמי דכיון דלא חזיא וסמא לראות ולא ראתה כתמה פחות כראמרינן לעיל דאפי' מדינה סלכלכן בדם אין חיששין לה וכיון דלא מקלקלא ליה תולה: בנכרית הראויה. פי' שראתה כבר אבל אין צ"ל שראתה עכשיו א"כ אפי' ישראלית נמי והא דקאמר דומיא דנדה מה נדה דקא חזיא לאו דומיא דנדה ממש אלא כמי נדה שראתה אף נכרית שכבר ראתה: **טמא** וטהור שהלכו בשני שבילין. האי טמא לאו שכבר ספר שכעבה דא"כ היכי קאמר הכא רב אדא (בר אהבה) מאי נפקא ליה מינה נפקא ונפקא שהרי פוחר כל מה ששפר ולא איירי נמי בלא ספר כלל דא"כ היכי קאמר רב חסדא באנו למחלוקת ר' ורשב"ג הא תניא לעיל דשרין שתולה בשומרת יום בראשון שלה משום ולא מספרא מידי אלא מיירי כשספר ג' אר' ד' ובהא פליגי דרב אדא ורב חסדא רב אדא סבר כיון שאינו סותר הכל לא קרי ליה הפסד ורב חסדא סבר אפי' סותר בסקצת קרי ליה הפסד ותימה ומנא ליה לרב אדא ורב חסדא איירי בספר מקצת ולכך פריך ליה מאי נפקא ליה מינה דילמא דרב חסדא בשספר כל שכעבה איירי וי"ל דא"כ מאי תיתיבא דרב חסדא ותיבו

שלהתיירא לעיל. ותימה אמאי קאמר לעיל ספרה שבעבה לרב חסדא ר"ל דלרבותא דרשב"ג נקטיה דא"ה תולה בה. ותימה ורב חסדא לימא מילתיה בבבה נטא ספרה מקצתה באנו למחלוקת רשב"ג ור"ל דניחא ליה לתיר בשני שבילין לרבותא דר' דסמכא אע"ג דהוי ספק טומאה ברה"ר מסתמא לרי כיון דבאו לישאל בבת אחת ולא חלינן דבאו לישאל בבת אחת ולא חלינן דלעיל דאי מיירי בע"א הוה לי לפרש חני' הוא דאיירי דומיא דשלהתיירא דלעיל דא"ה קאמר רב אדא בר אהבה דלא דמי לדלעיל [דהתם] תוריי"ה כי הדדי נינהו דטמאתה בשביעי שלה חשובה כטהרה כיון שטהרתה תמה ל' והמחר אבל הכא מאי נפקא ליה מינה כיון שאין מטהרתה תמיה ביה שנרגיך אדם בחדר להאות עליו חשוב הוא כמסא נמור דמי יחסר דמזרקין. ותמר דקרק מדלא קאמר הכא מאי נפקא ליה מינה משמע שבא לחוסיף ולומר אפי' אר' ומר כי הדדי מאי נפקא ליה מינה לסמא שפחתר תולה בו הדי ספק טומאה ברה"ר הוא ומחרר ולא מקלקלין ליה אלא אם כאו שנים לישאל בבת אחת ואמאי קאמר דהולה המחרר בסמא ולא נפקא ליה מינה כולי הא שהרי בקל יכול לישאר שלא יבא לשאל בבת אחת והילכך אי מיתרמי ליה מ"ל"א דבאו לישאל בבת אחת חלינן בהם. לאחרה כשסמע רבני בבון שספרה ג' אר' דומיא דלעיל אבל בראשון לכ"ע תולה כיון דלא בשספרה מדי ואי אמרי לומר בו דא"כ לבני בראשון שלה לרבי שמא אינה תולה משום ולא חני מבחנה. והו אי פשיטא ליה דבראשה שלה תולה אמאי איתרצה רב ליואי מברייתא דלמבנו לישני הוא בו'.

ה) עיין כמשנה (מלך פ"ט מטלטה פ"ב הלכה כ"ט שהבה הכן שמי הימנה כין לרבי סם ס"ם ומשכם סומה סמסי פ"ם.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com